

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 126/05
01.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латинковића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Николе Мићуновића, Зорана Савића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела преваре из члана 171. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалби пуномоћника оштећене као тужиоца, ББ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу, К. 2/03 од 21. октобра 2004. године, у седници већа одржаној дана 01. марта 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба пуномоћника оштећене као тужиоца ББ, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Нишу, К. 2/03 од 21. октобра 2004. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Нишу, К. 2/03, од 21. октобра 2004. године, ослобођен је од оптужбе АА, да би радњама описаним у изреци пресуде, извршио кривично дело преваре из члана 171. став 3. у вези става 1. КЗ РС, јер није доказано да је учинио кривично дело за које је оптужен (члан 355. тачка 3. ЗКП).

Трошкови кривичног поступка у износу од 17.970,00 динара, као и нужни издаци и награда браниоцу у износу од 72.000,00 динара падају на терет буџетских средстава суда сагласно члану 197. став 1. ЗКП.

Против ове пресуде жалбу је изјавио пуномоћник оштећене као тужиоца, ББ, адвокат БВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања с`предлогом да Врховни суд уважавањем жалбе укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на жалбу браниоца оптуженог, адвоката БГ, предложено је да Врховни суд одбије жалбу пуномоћника оштећене као тужиоца.

Врховни суд је у седници већа размотрио све списе кривичног предмета заједно са побијаном пресудом, па је оценивши наводе изјављене жалбе нашао:

Жалба пуномоћника оштећене као тужиоца ББ није основана.

Испитујући побијану пресуду по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, Врховни суд није нашао у пресуди или поступку који је претходио њеном доношењу, битне повреде одредаба кривичног поступка, тако ни повреде кривичног закона учињене на штету оптуженог.

Битне повреде одредаба кривичног поступка које истиче пуномоћник оштећене као тужиоца, нису учињене у побијаној пресуди, а то су повреде из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП. У жалби се истиче мањкавост разлога и недовољна оцена доказа од којих је суд издвојио само оне који иду у прилог оптуженом.

Свестрано и пажљиво оценио је првостепени суд изведене доказе, што је све предмет разлога побијане пресуде, па је на основу ове оцене донео правни закључак – у потпуности правилан и ваљано образложен, да нема довољно поузданих доказа да је оптужени АА извршио кривично дело за које је оптужен.

Одбрана оптуженог је доследна у целокупном току кривичног поступка, у погледу поступања оптуженог и његове супруге, у свему коректно и према сачињеном купопродајном уговору са оштећеном ББ, а предмет уговора је стамбена кућа оштећене, као и према договору да ће оштећена остати да живи у кући и након продаје. Обавезе из уговора су испуњене, што несумњиво произилази из изведених доказа из списка предмета, а тако су поштовани и међусобни договори између оптуженог и оштећене.

При томе треба имати у виду да је оштећена живела код оптуженог више од једне године након реализације купопродајног уговора, те да су се о њој бринули оптужени и његова супруга.

Оно што је учврстило убеђење суда да изведени докази не указују на чињенично стање из изреке оптужнице, јесте свакако исказ сведока ВВ, радника за оверу уговора у Општинском суду у Нишу. Из њеног казивања произилази да је оштећена била упозната какав уговор потписује, шта је предмет уговора који је закључила са оптуженим АА, при чему је сведок утврдила њихов идентитет, а странке се потписују у књигу овере на месту "купац" или "продавац". Из тога првостепени суд закључује правилно да је странкама код овере уговора, како продавцу, тако и купцу јасно о чему се ради. Децидирано је сведок исказала – да је оштећена знала разлику између уговора о купопродаји и уговора о доживотном издржавању, јер је управо до куће која је била предмет уговора о купопродаји са оптуженим АА, дошла на основу уговора о доживотном издржавању са својим покојним супругом. Уговор се увек чита и приликом закључења и странке су увек упознате са садржином уговора.

Поред тога, ту је исказ сведока ГГ, адвоката, којој се оштећена обратила са тврдњом да је потпис на уговору фалсификован, па је ово и било предмет вештачења од стране вештака графолога, на основу ког су депласиране ове тврдње оштећене.

Судски вештак грађевинске струке, ДД дала је веродостојан, стручан и у свему компетентан налаз и мишљење о тржишној вредности објекта који је предмет уговора, па је основано првостепени суд прихватио овај налаз и мишљење са закључком да је вештак поступала савесно, и да је вредност објекта – куће која је предмет купопродајног уговора била адекватна реалној средњој тржишној вредности коју је оштећена и остварила.

Како је већ претходно наведено, графолошким вештачењем од стране вештака ЋЋ, утврђено је да је купопродајни уговор највероватније потписала оштећена ББ.

Жалба пуномоћника оштећене као тужиоца није дала повода за сумњу у истинитост и веродостојност ових доказа, нити у њихову оцену дату од стране првостепеног суда, па није указала на нове чињенице или доказе, који би послужили за друкчије закључке суда. Озбиљне примедбе на извођење ових доказа нису истакнуте у току кривичног поступка, па тако ни у жалби, те она не садржи документацију која доводи у питање оцену ових доказа од стране првостепеног суда.

Наиме, оштећена је знала форму и садржину уговора о доживотном издржавању, као и уговора о купопродаји, који је закључила са оптуженим АА. Након тога живела је у његовој кући једну годину и он се бринуо о њој, заједно са својом супругом. Тек након тога оштећена је настојала да оспорава валидност уговора, односно, своје воље да га закључи износећи да је потпис на уговору фалсификован, да је она лошег здравственог и психичког стања, по изласку из болнице, можда такав уговор и потписала несвесна последица, али за ове тврдње из жалбе, ни у кривичном поступку, а нити у жалби њеног пуномоћника, нису достављени суду одговарајући докази.

Према томе, свест оштећене, односно психичка присебност и здравље оштећене није доведено у питање, да би у контексту тих околности она била доведена у заблуду и у заблуди одржавана од стране оптуженог АА, па би због тога закључила штетан уговор по своје имовинске интересе или права.

Наиме, кривично дело преваре чини лице које у намери да себи или другом прибави какву противправну имовинску корист или доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини, а прибављена имовинска корист прелази износ од 850.000,00 динара (члан 171. став 3. у вези става 1. КЗ РС).

Ни један од објективних елемената бића кривичног дела у питању не произилази из изведених доказа, а тако ни субјективни елементи који су у директном умишљају, појачаном намером да се тако прибави противправна имовинска корист о чему такође, не може бити речи на основу изведених доказа.

Поред тога, а што је очигледно из списка предмета и ваљаних разлога првостепене пресуде, да нема доказа за објективне и субјективне елементе бића кривичног дела на страни оптуженог АА, из укупности доказа не види се у чему би била штета по оштећену ББ, јер је у потпуности реализован купопродајни уговор, поштован међусобни договор између оптуженог и оштећене о пружању бриге и неге, те поштована жеља оштећене да живи до смрти у кући коју је продала оптуженом.

С` тога је правилан закључак првостепеног суда да нема поузданих доказа, односно да оштећена као тужилац није пружила суду такве доказе из којих би произилазили елементи бића кривичног дела преваре из члана 171. став 3. у вези става 1. КЗ РС на страни оптуженог АА, па је ослобођен од оптужбе на основу члана 355. тачка 3. ЗКП.

Наводи жалбе пуномоћника оштећене нису довели у питање ове закључке првостепеног суда.

Због наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, у смислу члана 388. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа-судија,

Гордана Маравић, с.р. Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ